

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה סד.

עין משפט נר מצוה

בז א מיי פ"ח מהל' אסורי
 זבאה הליז ועיני צנימ'
 סמג לאוין קול' תושע' יוד'
 פ"י קפט עמק' ה' וסע' ז'
 בז ב מיי פ"ח מהל' לא
 סמג לאוין קבו תושע'
 לה"ע ט' עמק' ה'
 בז ג מיי ט' עמק' ה' ז'
 סמג ט'
 ד' תושע' יוד' ס' קפט
 עמק' ז'
 בז ה מיי ט' הליז' הלימ'
 תושע' יוד' ס' קפט
 עמק' ז'
 ז' תושע' ט' עמק' יד'

תום' הרא"ש (המשך)

וימני לראות בדילוג עקרה
 ליה דניה דלא הויא ט"ו
 בכלל לקבוע וסת לדילוג
 להוי בשני ליה לעקר וסת
 הראשון שהיה בלא דילוג:
 תיבתא דשמואל אומר
 ר"מ הוהו מצו למימא הא
 מני רבי היא אלא דבלאי
 הכי משני ליה שפיר בהרא
 וימנא חיישא אפילו לבעלה
 ואין נראה לומר דלטהרות
 דוקא קאמר מדלא פי
 התלמוד: ה"ג רש"י הגיע
 יום עשרים ולא ראתה יום
 שלשים ולא ראתה הותר יום
 שלשים ונאמר יום עשרים
 וע"ג דלא ראתה ג' פעמים
 ביום כ' לא נעקר יום כ' כיון
 דלא ראתה יום ל' כמו
 שהתחילה כבר שני פעמים
 דאם אשה מדלגת וסת אחד
 או שנים או אפי' ג' ואינה
 רואה נבתי' לזמן אחר
 וחזרה לראות בזמן וסתה
 לא נעקר הושת בכך:
 ח"ק פ"ק האשה

(א) נראה דל"ל רק המנין
 ממילא מג' חדשים שאתר כן
 שאלה נסמך יום ט"ו וכו'.

איתמר ראתה ט"ו בחדש זה וט"ו בחדש זה. פי' דווקא כזי
 האי גוונא אכל ראתה ג' חדשים או צ"ל לחדש או בחדש
 לכ"ע אין נר"ך יותר כדאמר לעיל בצוקף בנות כותים (דף נט:). לדמלי
 ריש ירחא וריש ירחא כו' ואפילו שאלה מלל' ואחד חסר ואין
 הימים שצין ראייה לראייה שצין מ"מ
 קציעות החדש גורס והיכא דבראשונה
 אין לה שיעור בחדש שמהל השניה
 נראת דילוג מן הראשונה דכ"ע דאין
 הראשונה מן המנין וציעין שמשלש
 דילוג כגון ראתה עכשיו ושניה
 וצעריס לה ושלשית ככ"א לשניה
 ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה
 ולפירוש זה קשה דצפרק שור שנגמ
 ד' וה' (צ"ק לו:). ממלמא נגמ יום חמשה
 עשר בחדש זה וששה עשר בחדש זה
 ושבעה עשר בחדש זה לפלוגתא
 דהכא ואם כן היכי קאמר התם לעיל
 גזי ראה שור ונגמ שור ולא נגמ
 דהויא ראשונה מן המנין הא כזי האי
 גוונא אפי' רב מודה דלא הוי ראשונה
 מן המנין שהרי לא היתה לשום זמן
 לא לחדש ולא לשבוע ויש לחלק בין
 סירונין דימים לסירונין דשורים
 ור"ס פי' קצעה לה וסת לדילוג
 כשעשה שלש פעמים כסדר הזה
 כגון שרמשה ט"ו צניקן וי"ו צאייר
 וי"ז צסיון וכן ראתה ט"ו בתמוז וי"ו
 באב וי"ז בצלול ועוד ראתה ט"ו
 בתשרי וי"ו צמרחשון וי"ז בכסליו
 מוששת מכלן ואיך ט"ו לחדש זה וי"ו
 לשני וי"ז לשלישי ולשמואל זריכה
 שמשלש דילוג שתרמשה בחדש רביעי
 יום י"ח ובג' חדשים שאחריהם יום
 י"ז וי"ז וי"ח וכן בשלישי עוד שאחרי
 כן דראייה של ט"ו יום בחדש הראשון
 לא היה ממנינא ותימה למה פי' כן
 דא"כ כששאל הש"ס לימנא דרבי
 ורשב"ג קמפלגי לא פליגי בראייה
 ראשונה לחוד אלא בשלש ראיות של
 דילוג ראשון ובמסקנא יהיה הפירוש
 צע"א ושמאי לא סגי בג' חדשים
 כדפי' בקונטרס: **ואינה** אסורה
 אלא מ"ח ואיך. וא"ת ויאסר נמי
 יום י"ח כי שניתה ליום שהרי דילגה
 ויהיה בכלל וסת דילוג כמו ט"ו וי"ו
 דחיישינן בחדא זימנא ואומר רש"י
 דאין לחוש דילוג משום חדא זימנא:
מירחש בחדא זימנא חיישינן.
 פירש"י דחיישינן לשמש
 וכן נר"ך לפרש מדלא פרי' הש"ס
 בהדיא לטהרות ואין להזכיר שום
 קציעות וסת ג' פעמים לגבי תשמיש
 דהא בחדא זימנא חיישינן אלא לגבי
 שאם נקצעו שלש פעמים חוששין לו
 עד שיעקר שלש פעמים:
 הדרן עלך האשה

והגיע יום שלשים ולא ראתה הותר יום שלשים
 ונאמר

קצעה לה וסת לדילוג. ואסורה ליום י"ח לחדש רביעי וליום י"ט
 בחדש חמישי וכן לעולם: עד שמשלש דילוג ויום ט"ו אינו מן
 המנין שהוא מחלת ראייתה ואין שם דילוג: היפה למודה. וסת
 קבוע לט"ו ושניתה לז"ו זה הוה אסורין כלומר כשיגיע ט"ו וי"ז עוד
 תאסר חזרה ושניתה צנייה [לשבעה
 עשר] והתר ט"ו מכלן ואיך שלש
 קצעתו אלא פעם אחת הלכך בפעם
 אחת הוא נעקר: הוספו כולן. ט"ו
 שהרי עקרתו שלשה פעמים וט"ו וי"ז
 בחדא זימנא מעיקר ואפילו י"ח הבא
 לא יאסר אלא י"ט כדקמני משמונה
 עשר ואיך שהרי שלשה דילוג
 וקצעה לה וסת לדילוג: פיוצתא
 דרב דהא קמני שניתה לשבעה עשר
 נאסר ט"ו וי"ז (א) ולא קמני מ"ו ואיך
 וא"ע דדילגה צ' זימני אלמא ראייה
 קמיימא לאו ממנינא: למודה שאני.
 כיון דוסתה קבוע לט"ו שדינן ראייה
 של ט"ו עם ראיות שעברו עליה
 שהרי צומנה ראתה והיכי הוה מצינן
 למימנייה עם הני דילוג וכי אמיינא
 אנה היכא דראית ט"ו שהימה מחלת
 ראייתה או שלא היה לה וסת קודם
 לכן או שהיה לה וסת ליום עשרים:
ודקארי לה מאי קארי לה. הא דלא
 היכי מצי נאקשויה מלמודה: קס"ד
 ה"ה לכשאנינה למודה ציעין תלתא
 זימני דילוג והאי דנקט למודה לאו
 משום ז' עקירת וסת דילוג למידק
 למודה הוא דצעי שמשלש דילוג
 אלא משום עקירת וסת ראשון דקמני
 חזרה ושניתה ל"ו הותר ט"ו ונאסר
 משום ז' עקירת וסת דילוג למידק
 דלא קבוע הוא דצעי שמשלש דילוג
 אלא משום עקירת וסת ראשון דקמני
 חזרה ושניתה ל"ו הותר ט"ו ונאסר
 ט"ו וי"ז וא"ע דעקרתיה לט"ו תרי
 זימני דקס"א כיון דלמודה הוא צט"ו
 ועקרתיה צ' זימני תו לא הדרה
 ותשתרי לט"ו הצא: קמ"ל. דאין
 וסת קבוע נעקר צפחות משלש
 פעמים: פירג. מיום כ"ב ליום
 כ"ד: לא קצעה לה וסת. שאין דילוג
 זה דומה לראשון דראשון יום אחד
 זה שני ימים כאלה. קמני מיהא
 קצעה לה וסת בג' ראיות וראשונה
 בכלל: ושניתה ליום כ"א. דאיכא דילוג
 תלת זימני: דיקא נמי מדשצניקין
 ליום עשרים. דהוה ליה נמימני ראתה
 ציום עשרים בחדש זה ויום עשרים
 וואחד בחדש זה ויום עשרים ושנים
 בחדש זה שכן דרך לשון תנאים
 לשנות כלל ולשון קצרה: לא אמרן.
 דאין קובעת עד שמקצענו שלש
 פעמים אלא למקצעה דתהוי דיה
 עמה ולא יעקר צפחות מג'. אלא
נמימנא בחדא זימנא חיישא. למה
 שאם ראתה ציום ט"ו פעם אחת
 חוששת לט"ו הבא ולא תשמש: הני
 מניי היכא דקא"ס. ליה אומו יום
 שניתה צו בתוך ימים שראויה להיות
 צהן נדה כי מתני' שהיא למודה
 להיות רואה ציום ט"ו לנציילתה שהוא
 כ"ב לראייתה וכדאוקיימנא צבנות

כותים (לעיל נט). ושניתה ליום עשרים לנציילתה
 שהרי שלמו לאחר טבילה י"ח שצין נדה נדה ונכנסה ארבעה ימים צימים הראויים לנדות אכל היכא דקאי בתוך ימי זבחה כגון שהימה
 למודה לראות ליום חמשה עשר לנציילתה והקדימה וראתה בתוך ימי הזב כגון ליום עשירי לנציילתה: אימא לא. תיחוש לה דכי מטיא
 טבילתה אחריתי ותצול ויגיע יום (ט) עשרים לא תאסר לשמש דהא קיימא לן בפרק ד' לעיל (דף נט:). כל אחד עשר צחוקת טריה
 שאינה מוחזקת רואה הלכך משום חדא זימנא לא תיחוש לה דאקראי בעלמא הוה קמ"ל: פנינא אין האשה קובעת ואינה
מטריה. ומדתנא להו גבי הדדי משמע דלא צעי עקירה שלש פעמים אלא לני נקבע שלש פעמים: חד לחוד. חדא עקירה לחוד
 קציעות וקא משמע לן דאפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר בחד זימנא: כווסיה. דאפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר בחד
 זימנא: ה"ג מותר לשמש עד יום שלשים. כל ימים צנימנים מותרים: הגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים
 וראתה הוה רשעים. העמד לצא דהא איעקר מינה ואלף על גז דקבעתיה תרי זימני מעיקר בחד זימנא:
 ונאסר

(א) צ"ק לו: א. ויכמות קד:
 תוספתא שנת פט"ו ה"ה
 א' כ"א: וי"ז. א' כ"א
 קציעות. (ט) ר"מ שגירי ועיין
 כש"ל שאלתנו (א) כ"א:
 כמו ט"ו וי"ז.

גליון הש"ס

בג' ודקארי לה מאי קארי
 לה. ע' כ"ב צ' ע"ב מדיה
 ודקארי:

מוסף רש"י

ראתה יום חמשה עשר
 כו'. ומתמלה היפה למודה
 ליום חמשה עשר (צ"ק לו:).
 קבעה לה וסת ראייה
 וכל מילי סך ראייה שלשה
 צ"ו בחדש שלש, דיה עמה
 ואינה מומחה טריה עת
 לעמ, דקמני כל אשה שיה
 וסת דיה עמה (טו). עד
 שתשלש בדילוג. אין לה
 וסת קבוע עד שמתלה ראייה
 רביעית צ"ח. דראייה
 קמיימא לאו ממנינא, דלא
 דילוג חזית (טו).

תום' הרא"ש

רב אמר קבעה לה וסת
 לדילוג. ודקארי שראיה
 הראשונה היתה בט"ו לחדש
 והשניה בט"ו בחדש
 והשלישית בחדש
 דבכ"ה דוקא ס"ל לרב
 הראשונה ממנין דילוג כיון
 דזמן ראיותה למנין ימות
 החדש אבל אם ראייה
 ראשונה היה ב"ח ושניה
 בט"ו לראיה זו ושלישית
 ב"ח לראיה ראייה מודה רב
 דלא קבעה לה וסת ראייה
 הראשונה אינה מן המנין. וכן
 מוכח בפי' שור שנגמ ד' וה'
 דרבי"ז נגמ ט"ו בחדש זה
 וט"ו בחדש זה וי"ז בחדש
 זה לפלוגתא דהכא אפי' ג'
 דהתם קאמר ראה שור ונגמ
 [שור ולא נגמ] שור נגמ שור
 ולא נגמ שור נגמ נשנה
 ומע' לסירונין. אפי' ג' שבת.
 ליכא לא חדש ולא שבת.
 י"ל דהתם תלוי במושת
 בראייה השוריים. ור"ח
 פירש דפלוגתא דהכא מיידי
 כגון שראתה בדילוג ג'
 ושלישית שניים ושלישית
 כענין דילוג שראתה בג'
 חדשים ראשונים וקבעה לה
 וסת אליבא דרב מותר
 תשעיר ואיך יום ט"ו לחדש
 עשירי ויום ט"ו לחדש י"א
 ויום י"ז לחדש י"ב וכן
 לעולם בכל ג' וגי חדשים.
 ודבחדא זימנא חייש לה.
 ותימה כי שניתה ליום י"ז
 למה לא תהא אסורה יום
 י"ח בחדש שאחריו דהא
 דילגה חזא זימנא וי"ל דלא
 חיישינן גבי דילוג בחדא
 זימנא: תיובתא דרב. ג"ל
 דהוה מצו לשנויי דהכא לא
 איירי בקביעות ימי החדש
 אלא מטי' לט"ו פיר
 דבלאו הכי משני ליה מאי
 למודה שאני: מהו תימא
 כיון דלמודה היא ועקרתיה
 תרי זימני כו'. לישנא דכיון
 קשה לי דה"ל למימר אפי'
 דלמודה היא. ונ"ל לפרש
 מהו תימא כיון דלמודה
 היא לראות מטי' לחדש
 לט"ו לחדש ועקרתיה בתרי

זימני מעיקר בחד זימנא: כווסיה. דאפילו קבעתיה תרי זימני מעיקר בחד
 זימנא: ה"ג מותר לשמש עד יום שלשים. כל ימים צנימנים מותרים: הגיע יום שלשים ולא ראתה הגיע יום עשרים
 וראתה הוה רשעים. העמד לצא דהא איעקר מינה ואלף על גז דקבעתיה תרי זימני מעיקר בחד זימנא:
 ונאסר